

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. G.**
státní příslušností Arménská republika
trvale bytem A.
zastoupen Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou
sídlem Havlíčkova 1043/11, 110 00 Praha 1
za účasti V. A., narozené X
státní příslušností Republika Kazachstán
bytem v ČR P.
zastoupena Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou
sídlem Havlíčkova 1043/11, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2018 č.j. CPR-18678-4/ČJ-2017-930310-V240

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“) změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort o

správním vyhoštění ze dne 7. 6. 2017 č.j. KRPA-418949-37/ČJ-2016-000022 a to tak, že část výroku ve znění „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 (jednoho) roku“, se mění a nově zní: „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců“. Ve zbylé části bylo napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný při svém rozhodování porušil § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále také „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce uvedl, že po celou dobu správního a soudního řízení byl zastoupen zmocněnými zástupci. V řízení o správní žalobě mimo jiné Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem a JUDr. Jarmilou Kolářovou, advokátkou, která mu dne 9. 3. 2016 vystavila potvrzení o podání žaloby a návrhu na odklad vykonatelnosti rozhodnutí. Žalobce však nepoučila o tom, že s podáním žaloby není spojena fikce oprávněnosti pobytu na území a že je nutné požádat Ministerstvo vnitra o výjezdní příkaz a následně o vízum strpění ve smyslu § 33 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dále žalobce namítal nepřiměřenost rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, jakož i nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Podle žalovaného v rámci předmětného řízení o správním vyhoštění byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Měl za to, že se také v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a že postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Navrhl žalobu zamítnout.
4. Dne 9. 4. 2018 se před Městským soudem v Praze konalo jednání, z něhož se žalovaný omluvil. Žalobce pak setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Ve správním spise se pak především nacházejí následující pro danou věc podstatné dokumenty: oznámení o zahájení správního řízení ze dne 6. 9. 2016 č.j. KRPA-418949-12/ČJ-2016-000022, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 6. 9. 2016 č.j. KRPA-418949-13/ČJ-2016-000022 sepsaný Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, vyjádření žalobce ze dne 19. 10. 2016, protokol o výsledku svědka ze dne 16. 12. 2016 č.j. KRPA-418949-25/ČJ-2016-000022, závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 23. 1. 2017, vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 23. 2. 2017, rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 7. 6. 2017 č.j. KRPA-418949-37/ČJ-2016-000022, odvolání žalobce ze dne 12. 6. 2017 vč. jeho doplnění ze dne 20. 6. 2017 a ze dne 2. 1. 2018, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2018 č.j. CPR-18678-4/ČJ-2017-930310-V240. Ve správním spise se pak rovněž nacházejí výsledky lustrace v informačních systémech Policie České republiky.

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že se žalobce dne 6. 10. 2016 dostavil na pracoviště Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, do ulice Cigánkova 1861/2, Praha 4, kam byla následně přivolána policejní hlídka. Na místě bylo zjištěno, že žalobce není držitelem platného oprávnění k pobytu na území České republiky, a proto byl zajištěn a eskortován ke správnímu orgánu prvního stupně. Žalobce pobýval na území České republiky od roku 2010 na základě víza za účelem studia, dále rovněž na území České republiky pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní platného do 30. 9. 2013. Dne 29. 10. 2013 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Řízení o žádosti bylo zastaveno. Žalobce podal žalobu k Městskému soudu v Praze, kterou městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 9. 2017 č.j. 11A 29/2016-80 zamítl. Dne 6. 10. 2016 bylo se žalobcem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie z důvodu, že žalobce pobývá na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Dne 7. 6. 2017 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPA-418949-37/ČJ-2016-000022, kterým bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovena byla doba, pro kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 12. 6. 2017, které doplnil podáními ze dne 20. 6. 2017 a ze dne 2. 1. 2018. Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 9. 2. 2018 č.j. CPR-18678-4/ČJ-2017-930310-V240 prvoinstanční rozhodnutí změnil tak, jak výše uvedeno.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
10. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
11. Pokud jde o námitku, že žalobce byl nesprávně poučen advokátkou, v důsledku čehož se do října 2016 domníval, že na území České republiky pobývá na základě platného oprávnění k pobytu, soud tuto námitku neshledal důvodnou. V českém právním řádu platí obecná právní zásada *ignorantia legis non excusat* (neznalost zákona neomlouvá), přičemž je především věcí žalobce, aby si řádně plnil své povinnosti. Pokud pochybil nikoliv žalobce, nýbrž jeho právní zástupkyně, taková skutečnost jistě může mít svoji relevanci v případném uplatňování nároku žalobce na náhradu škody způsobené informací nebo radou (srov. § 2950 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku),

nemůže mít však vliv na posouzení otázky důvodnosti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho rozsudek ze dne 23. 4. 2015 č.j. 3 Azs 28/2015-24, kde je k námitce o tom, že stěžovatel pobýval na území České republiky v domnění, že je oprávněn k pobytu (přestože k němu oprávněn nebyl), mimo jiné uvedeno: „*Ostatně ani omyl stěžovatele v tomto případě by nebyl relevantní pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců takový omyl nezohledňuje a obecně se uplatní zásada, že neznalost práva neomlouvá (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 3 Azs 168/2014 – 26).*“ Podobně lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016 č.j. 6 Azs 72/2016-31: „*V daném případě byly jednáním stěžovatele naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. O splnění těchto podmínek přitom není sporu a ani stěžovatel v kasační stížnosti tímto směrem nic nenamítá. Není přitom podstatné, zda stěžovatel skutečně nevěděl, že jeho pobyt nebyl v rozhodném období oprávněný. Pro naplnění skutkové podstaty citovaného ustanovení je rozhodující, že se v období od 1. 8. 2014 do 18. 6. 2015 zdržoval na území České republiky ilegálně. Jak uvedl správně již žalovaný v napadeném rozhodnutí, neznalost zákona stěžovatele neomlouvá. Jako cizinec, který je povinen respektovat zákon o pobytu cizinců, musí svá práva a povinnosti na tomto úseku náležitě střežit, což zjevně nečinil....“ Zdejší soud se s touto judikaturou ztotožňuje, přičemž dospěl k závěru, že tato je plně použitelná i pro posuzovanou věc. V daném případě je nesporné, že žalobce porušil svoje povinnosti dané mu zákonem o pobytu cizinců. Otázka, zda toto porušení je vědomé (a zda je zaviněno jeho právním zástupcem), je pak pro danou věc bez významu. Tato námitka proto není důvodná.*

12. Pokud jde o namítanou nepřiměřenost rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, soud podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, odst. [45]. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění. Tato námitka proto rovněž není důvodná. Pokud jde o dobu nelegálního pobytu žalobce na území České republiky (více než 8 měsíců), tuto dobu soud shledal jako dostatečně dlouhou pro uložení správního vyhoštění.
13. Pokud jde o námitku zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, soud se ztotožňuje s žalovaným, který v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedl: „*Účastník řízení je svobodný, bezdětný. Na území České republiky nemá žádné příbuzné, nenachází se*

zde osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost. Rodina účastníka žije v Arménii. Dále bylo zjištěno, že účastník řízení má na území České republiky přítelkyni paní V. A., st. příslušností Kazachstán, která má na území České republiky povolený dlouhodobý pobyt, kdy zde studuje a pracuje. Z výpovědi účastníků řízení do protokolu vyplývá, že svůj vztah navázali v době, kdy účastník řízení již nebyl oprávněn pobývat na území České republiky. K rozvíjení jejich partnerského vztahu tak docházelo v době, kdy účastník řízení již nebyl držitelem povolení pobytu na území České republiky. Museli si být tedy vědomi toho, že jejich vztah do budoucna nemusí být spojen s pobytem na území České republiky, pokud jako cizinci nebudou disponovat příslušným povolením k pobytu na území České republiky. I přesto, že oba stále deklarují svůj vztah a odvolací orgán existenci tohoto vztahu nikterak nezpochybňuje, je tohoto názoru, že tento vztah není rozhodně nezbytně vázán na území České republiky. Jak sama účastnice řízení uvedla, na území České republiky dlouhodobě pracuje, je tedy si schopna sama zajistit prostředky k pobytu a není finančně závislá pouze na účastníku řízení, nicméně v případě potřeby nic nebrání tomu, aby ji účastník řízení finančně podporoval i v době jeho nepřítomnosti na území. Oba jsou státní příslušníci států, které nejsou součástí Evropské unie a po stanovenou dobu délky správního vyhoštění účastníka řízení se mohou i nadále stýkat mimo státy Evropské unie, tedy např. ve svých domovských státech, kde jim nic nebrání ani v tom, aby uzavřeli avizované manželství. Vyhoštění účastníka řízení na dobu 6 měsíců tak nemůže mít za následek nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, neboť mu nebude znemožněno svůj deklarovaný vztah s přítelkyní uchovat, byť je nebude moci prozatím udržovat přímo na území České republiky.“ Soud se s touto argumentací žalovaného plně ztotožňuje.

14. Vzhledem k tomu, že žalobce se svojí přítelkyní navázal vztah v době, kdy již nebyl držitelem oprávnění k pobytu na území České republiky, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016 č.j. 5 Azs 39/2016-31, kde bylo uvedeno: „Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva zásadní (srov. rozhodnutí ESLP o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, *Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9. 11. 2000, *Shebashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99). Jestliže se jedná o takový případ, bude vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně (např. rozhodnutí o nepřijatelnosti ze dne 24. 11. 1998, *Mitchell proti Spojenému království*, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, *Ajayi a další proti Spojenému království*, stížnost č. 27663/95, nebo rozsudek ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99). V této souvislosti lze také poznamenat, že cizincům nesvědčí žádné ústavně zaručené základní právo na pobyt na území České republiky; k tomu jsou oprávněni pouze za splnění a při respektování zákonných podmínek stanovených dotčeným státem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 2 As 58/2009 - 99, a usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04, publ. pod č. 39 Sb. n. u. ÚS sv. 33, str. 591).“ Z výše uvedených důvodů soud neshledal ani tuto námitku důvodnou.
15. Zdejší soud neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 3 roky (srov. § 119 odst. 1 písm. c/ zákona o pobytu cizinců). Správními orgány uložena doba správního vyhoštění v délce 6 měsíců se tak pohybuje v dolní polovině zákonem stanovené maximální doby. S ohledem na

žalobcův více jak osmiměsíční nelegální pobyt na území České republiky soud tuto dobu shledal přiměřenou.

16. Dle názoru soudu žalovaný i správní orgán prvního stupně v dostatečném rozsahu zjistili skutkový stav, přičemž podrobně uvedli své právní úvahy učiněné na základě tohoto zjištěného skutkového stavu. Soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu s právními předpisy, nikterak nepochybily ani během provádění správního řízení ani při vydání žalobou napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§3 správního řádu), přičemž bylo i řádně odůvodněno (§ 68 odst. 3 správního řádu).
17. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 9. dubna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně